

KAPITOLA PRVNÍ: PROSTŘEDÍ

Kimova Fabrika

Jestli si někdo myslí, že žijeme v demokratickém systému, tak se může přesvědčit o pravém opaku. Stačí vkročit na pozemek fabriky a náhle se ocitne v úplně jiném režimu. Tady nevládne žádná demokracie, zde je jenom jeden vůdce, který vládne tvrdou rukou a nikdo se mu neopovazuje odporovat. Jeho slovo je svaté pro všechny. A co řekne, tak to „zhruba“ bude. Žijeme zde osm hodin denně v tvrdé diktatuře, kde se neposlušnost netrestá smrtí, ale vyhazovem z práce. Je to jenom zdánlivá svoboda často argumentovaná tím, že jsme zde dobrovolně. O vašem čase rozhodují jiní a vy nad ním nemáte příliš velkou kontrolu. Moc nad vlastním časem je minimální. Musíme žádat o dovolenou svého nadřízeného, který má právo ji zamítnout. Prosit druhého člověka o svůj volný čas je absurdní. S tím se nejsem schopen smířit. Ano, existuje nějaký zákoník práce, kdy vám vedoucí může či nemusí nařídit určitou práci, ale často se překračuje a stejně drtivá většina lidí ani neví, jaká má práva. Přišly dny, kdy lidé na svém pracovišti byli tak zaneprázdnění prací, že si nemohli ani odskočit na záchod a museli počkat na pauzu, která byla časově stanovena vedením. Stalo se, že to jeden dotyčný nevydržel. Musel si ulevit, ale do toalety to

nebylo. Máme nařízeno, co musíme nosit za oblečení, kde si máme pokládat pití, kdy máme jíst a zdali bude člověk pracovat o víkendu či svátcích.

„Máš nějaké plány na víkend?“ „Už asi ne, no...“ Pokud zaměstnavatel potřebuje vyrábět, tak si je člověk musí nahradit záživnějším programem. Ve slévárně si lidé za práci o víkendu nemohou vybrat náhradní volno, prostě je dostanou proplacené a dál se o tom s nimi nikdo bavit nebude.

Svoboda slova ve fabrikách nehraje moc velkou roli. Sice si lidé mohou vykládat, co chtějí, ale jejich názory nikoho nezajímají. „Máš námítky proti přiřazení horší práce? Klidně si je měj, ale jestli budeš dál blbě kecat, tak ti ještě rozhodíme směny.“

Lidé, kteří v životě nikam nemíří, mají tendence podřizovat se tyranii, aby měli alespoň nějakou půdu, po které mohou chodit, takže jim tento režim prakticky vyhovuje. Je jednodušší být pod bičem, než bloumat a přemýšlet, kterým směrem se vydat, protože nejistota je mnohem děsivější než tyranie.